Vydavateľ: Farský úrad Závod.
Vydávané pre vlastnú potrebu
Kontakt: zavodfarnost@zavodfarnost.sk,
www.zavodfarnost.sk

Šéfredaktor: Ivana Potočňáková
Redakčná rada: Pavol Černý, Anna Diviaková, Veronika Chvátalová, Richard Hollý, Peter Kudláč – farár, Alena Pavelková
Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová
Tlač a grafika: Tlačiareň Luna, Moravský Svätý Ján

Svitanie

Číslo 3/2014 Ročník 13

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

MATRIKA

Sviatosť krstu prijali	*dátum narodenia*	*dátum krstu*
Michaela Húšková	31. 03. 2014	21. 06.
Tamara Múdra	19. 05. 2014	21. 06.
Klára Hurbanová	22. 05. 2014	29. 06.
Ellis Jovičič	28. 02. 2014	29. 06.
Matija Michalovič	24. 05. 2014	29. 06.
Vivienne Viktória Velšicová	15. 03. 2014	29. 06.
Zuzana Čembová	27. 05. 2014	06. 07.
Martin Tomek	04. 03. 2014	06. 07.
Sabína Dúšková	26. 04. 2014	26. 07.
Daniel Chovanec	07. 05. 2014	03. 08.
Miroslav Tomčovčík	17. 10. 1988	07. 08.
Sára Uhrincová	25. 05. 2014	10. 08.
Monika Prekopová	18. 07. 2014	16. 08.
Kristián Kotrč	02. 04. 2014	31. 08.
Ema Tomanová	29. 06. 2014	06. 09.
Nina Halajová	11. 03. 2014	13. 09.
Richard Horák	01. 07. 2014	14. 09.
Erik Malík	22. 08. 2014	21. 09.

Sviatosť birmovania prijal

Miroslav Tomčovčík	07. 08.

K prvému sv. prijímaniu pristúpil

Miroslav Tomčovčík	07. 08.

Manželstvo uzavreli:

Peter Matkovič a Mária Lisá	05. 07.
Miroslav Tomčovčík a Mária Maderová	06. 09.
Martin Prévaj a Veronika Chvátalová	14. 09.
Jaroslav Sivák a Lenka Eliášová	20. 09.

Do večnosti sme vyprevadili	*dátum úmrtia*	*dátum pohrebu*
Jozef Römer	10. 07.	14. 07.
Štefan Izakovič	25. 07.	29. 07.
Kamil Mikulič	07. 09.	11. 09.

ÚVODNÍK

Povinnosť alebo samozrejmosť?

V sobotu 6. septembra sme mali prvé stretnutie birmovancov. Pomaly teda rozbiehame prípravu na prijatie tejto sviatosti kresťanskej dospelosti. Prihlášku odovzdalo 30 mladých, no už na prvé stretnutie neprišli ôsmi z nich...

Birmovanie je sviatosťou kresťanskej dospelosti, zrelosti. Prijatím sviatosti krstu sme boli prijatí do Cirkvi a stali sme sa adoptívnymi Božími deťmi. Dieťa však potrebuje starostlivosť. Nie je ešte plne zodpovedné, musí nad ním niekto bdieť, starať sa oň. Dospelý kresťan by, naopak, mal byť zodpovedný. Malo by byť samozrejmosťou, že si sám z vlastného presvedčenia plní zodpovedne svoje kresťanské povinnosti, ktoré pre toho, kto má živý vzťah s Bohom, kto Boha nadovšetko miluje, vlastne ani nie sú povinnosťami, ale samozrejmosťou. Pre takého človeka chvíle strávené v modlitbe s Bohom, účasť na sv. omšiach, pravidelné pristupovanie k sviatostiam a ďalšie úkony zbožnosti sú samozrejmým vyjadrením vzťahu a lásky k Bohu. Preto aj príprava na prijatie tejto sviatosti má smerovať predovšetkým k tomuto cieľu:

- aby človek poznal Boha, lebo keď niekoho nepoznáme, nemôžeme ho ani milovať (vedomostná čas prípravy – štúdium katechizmu)
- aby si človek Boha zamiloval – budoval si s ním vzťah (osobnou modlitbou, účasťou na sv. omšiach, prijímaním sviatostí – zvlášť sviatosti zmierenia a Eucharistie, poznávaním Božieho slova, poznávaním bohatstva liturgie)
- a nakoniec, aby človek, poznajúc Boha, vyjadroval svoju lásku k nemu svojím životom podľa Božej vôle, teda skutkami dosvedčoval svoje poznanie a svoj vzťah k Bohu a tak vydával o ňom svedectvo.

Podarí sa tento cieľ naplniť? Je to v rukách nás všetkých – celého farského spoločenstva, predovšetkým však rodinného zázemia birmovancov. Buďme pre našu mládež dobrým vzorom, majme čas venovať sa mladým, rozprávať s nimi i o náboženských témach, vedieť ich povzbudiť, usmerniť k dobrému. Zvlášť o to prosím ich rodičov, krstných rodičov a starých rodičov. Všetkých farníkov, osobitne však starších a chorých, prosím o modlitby za birmovancov a o obetovanie každodenných bolestí a chorôb za nich. Aby sa naši mladí dobre pripravili do života a keď prijmú Dar Ducha Svätého, aby v nich našiel pripravené a ochotné mladé srdcia, v ktorých by mal čo osvietiť svojím duchovným svetlom a takto ich pretvoril na moderných apoštolov – svedkov blahozvesti o Kristovom zmŕtvychvstaní.

Váš duchovný otec Peter

Týždeň bohatý **na Božie slovo**

Na prelome júna a júla sa v našom farskom kostole sv. Michala Archanjela konali Duchovné cvičenia vnútorného uzdravenia s pátrom Jamesom Mariakumarom a sestrou Mary Pereira. Je úžasné, že páter sa na svojej ceste po Európe zastavil práve v našej farnosti. Prišli za ním desiatky ľudí z Bratislavy, Prievidze, Oravy a ďalších regiónov Slovenska. Čítali a počuli o ňom, ďalší sa tešili na opätovné stretnutie. Je veľkým darom a požehnaním pre nás, že jednou zo štyroch slovenských farností, ktoré si vybral pre duchovné cvičenia v tomto roku, bola práve naša.

Súradnice z Písma

Božie slovo a chvály, posvätný ruženec i osobná modlitba. Denný rytmus stretnutí s pátrom Mariakumarom sme hneď v úvodný deň dostali do krvi. Prežiť takmer celý deň v kostole nie je bežnou vecou, no prežiť v ňom celý týždeň je už nevšedným zážitkom. Chvála Ti, Bože, že sme ho mohli zažiť. Boží obraz vo mne, odpustenie, manželstvo a výchova v Božom pláne, okultizmus a new age či zmysel utrpenia – tieto témy tvorili nosnú líniu duchovného týždňa. Ku každej patrili stovky súradníc zo Svätého písma. Občas sa nám zdalo, že páter s privretými očami doslova listuje v Starom a Novom zákone, že Bibliu má naskenovanú priamo v hlave.

Ďakujem, prosím, prepáč

Prednášky pátra Mariakumara sú plné hlbokých myšlienok. Dozvedáme sa, akých

Chvíle, v ktorých sa naším farským kostolom nesie angličtina, nie sú celkom všedné. V tomto roku po celý jeden týždeň prednášala sestra Mary Pereira...

päť krokov vedie k odpusteniu alebo aké miesto má sexualita v Božom pláne. Tri najdôležitejšie slová pre dobrý rodinný život sú: ďakujem, prosím a prepáč. Ak rodičia žijú bez viery, ani deti nebudú žiť vieru. Všetko, čo zažijeme, sa premieta do vzorcov nášho správania. Základným pravidlom manželstva je: musím zomrieť v sebe a oddať sa naplno partnerovi. Boh spojil manželov, aby si navzájom pomáhali rásť vo viere. Manželská posteľ je ako oltár, kde sa manželia odovzdávajú sebe

navzájom a spolu Kristovi. Dnešní rodičia dávajú deťom oblečenie, vzdelanie, jedlo... ale nie svoj čas.

Kliatba generácie

Božia ochrana je stratená pre tých, ktorí idú za mocou zlého ducha. Ak je srdce sebecké a je v ňom zlo, môže niečo dobré vyjsť z úst? Boh je s nami trpezlivý, len my nemáme trpezlivosť s inými ľuďmi. Necitlivosť na hriech je najväčšou kliatbou tejto generácie. Každá sviatosť je viditeľný spôsob, ako sa neviditeľná Božia milosť vlieva do nášho srdca. Boh nám s každou skúškou dáva silu, aby sme ju zvládli. Bez toho, aby sme prešli Veľkým piatkom, nedostaneme sa do Veľkonočnej nedele.

O bolestiach Panny Márie

Jedna z posledných prednášok patrila bolestiam našej patrónky – Sedembolestnej Panny Márie. Drobné žieňa, sestra Mary farbisto opísala Pannu Máriu ako žiarivý vzor vernosti. V roku Sedembolestnej Panny Márie mala táto katechéza zvláštnu a neopakovateľnú silu. Záznamy so všetkých prednášok vo formáte mp3 je možné vypočuť si na internetovej stránke farnosti www.zavodfarnost.sk.

Rada ba som poďakovala nášmu duchovnému otcovi Petrovi za možnosť realizovať duchovné cvičenia vnútorného uzdravenia v našej farnosti a za vytvorenie podmienok pre ne. Takisto srdečná vďaka za organizačnú pomoc a podporu patrí paniam Márii Matokovej, Márii Šišolákovej, Margite Klempovej a ďalším dobrovoľníkom, ktorí priložili ruku k tomuto dielu.

Ivana
Foto: autorka

Kto je páter James Mariakumar Kaniaparambil, SVD?

Profesor a doktor filozofie, prednášal na univerzite v Mysore (India). Pochádza zo štátu Kerala v Indii. Od roku 1978 je činný v Charizmatickej obnove a so súhlasom svojho indického predstaveného SVD vedie s veľkým úspechom duchovné cvičenia zamerané na vnútorné uzdravenie a oslobodenie nielen v Indii, ale aj v Európe. V roku 2004 prvýkrát navštívil Slovensko na Charizmatickej konferencii v Žiline.

.. a páter James. Srdečné Pán Boh zaplať za tento - na Božie slovo bohatý –duchovný týždeň.

Nech Sedembolestná bdie nad nami

V sobotu 13. septembra prechádzala cez našu farnosť pešia púť z Marianky do Šaštína. Bola súčasťou populárneho programu Cliptime, ktorý pripravil putovný tím Komisie pre mládež Bratislavskej arcidiecézy. Pútnikov, ktorých bolo asi 160, sprevádzal otec biskup Mons. Jozef Haľko. Poprosili sme ho, aby nám požehnal obnovenú Božiu muku pri ceste na Tomky, ktorá je zasvätená Sedembolestnej Panne Márii. Keďže pútnici to mali po ceste, otec biskup našej žiadosti rád vyhovel a tak Božia muka bola ním slávnostne požehnaná v prítomnosti všetkých pútnikov i niektorých našich farníkov.

Táto akcia – spojenie posvätenia našej Božej muky a púte mladých k Sedembolestnej matke pri príležitosti tohtoročných veľkých osláv Roku Sedembolestnej Panny Márie spojených so zverením Slovenska pod jej ochranu - nebola plánovaná. Bola spontánna, lebo sme nevedeli, či bude na to čas, či nebude pršať, aj preto sme o tom ani nestihli vopred informovať farníkov. Prinášame však aspoň zopár fotografií, ktoré priebeh posviacky dokumentujú.

Nech Sedembolestná Patrónka Slovenska bdie nad všetkými, ktorí budú okolo tohto miesta prechádzať a s úctou sa k Matke Božej utiekať! Nech jej bolesti sú inšpiráciou pre trpiacich, aby vedeli podobne ako Ona trpezlivo a s láskou znášať bolesti

Mladí pútnici na ceste k Sedemoblestnej matke do Šaštína sa stali svedkami posviacky našej Božej muky, ktorá je jej zasvätená.

Otec biskup (v strede) rád vyhovel žiadosti nášho duchovného otca Petra a obnovenú Božiu muku pred očami dvoch stoviek pútnikov a našich farníkov slávnostne požehnal.

Takto si ju pamätáme z minulosti...

a obetovať ich Bohu, aby tak zvolávali Božie požehnanie na seba i na tých, za ktorých svoje utrpenie obetujú.

Peter Kudláč, farár
Foto: Ivana (archívne fotografie)
a Peter (aktuálne fotografie)

Dôvetok

Pešia púť mladých z Marianky do Šaštína (s piatkovým nocľahom v Malackách a sobotňajšou katechézou v Závode) bola súčasťou Národnej púte k Sedembolestnej Panne Márii. Vyvrcholením mládežníckeho podujatia bol celovečerný mládežnícky program 7BOLESTNÁ, ktorý pripravila Rada pre mládež a univerzity KBS v spolupráci s bratmi saleziánmi, ktorí majú na starosti správu Národnej svätyne v Šaštíne.

O krátkej histórii Cliptimu

Mladí Bratislavskej arcidiecézy krátko po vzniku novej bratislavskej arcidiecézy založili tradíciu spoločných stretnutí pod názvom Vikvetfest. Išlo o spoločne strávený kvetný víkend (teda víkend Kvetnej nedele) podľa tradície svetových dní mládeže slávených v diecézach na podnet sv. Jána Pavla II. už od r. 1985. Prvý "veľký" Vikvetfest sa konal v roku 2011. V "celovíkendovej" podobe vydržal len krátko. Po širokej diskusii a po schválení otcom arcibiskupom sa od roku 2013 Vikvetfest slávi ako jednodňové stretnutie mladých na Kvetnú nedeľu a viacdňové stretnutie, kedy majú mladí viac času na budovanie spoločenstva sa presunulo na vhodnejší čas - tak vznikol Cliptime ako čas spájania. Prvý Cliptime sa konal v Marianke v máji 2013.

Zdroj: www.cliptime.sk

Obohatení **na tele i na duchu**

V mesiaci august sa konal tradičný Deň spoločenstva Modlitby za kňazov, v poradí tretí. Po dvoch predchádzajúcich úspešných ročníkoch ho aj v tomto roku pripravilo rovnomenné spoločenstvo. Toto stretnutie však bolo niečím iné, niečím obohatené. Druhú augustovú sobotu sme opäť prežili v prírode, pod holým nebom a hlavne v tej najlepšej – Pánovej - spoločnosti. 16. augusta sme sa teda vybrali osláviť nášho Boha ku kaplnke Márie Magdalény pri Borskom sv. Mikuláši. Po svätej omši sme spolu s kapelou MZK Band chválili nášho Pána modlitbami chvál a okolím kaplnky sa niesla vôňa chutného guláša, ktorý sa už stal tradíciou tohto podujatia. Po chutnom obede k nám zavítal kúzelník Ivan z Aliancie za rodinu. Detičky potešil zaujímavými kúzlami a obdaroval balónikovými zvieratkami. S dospelými viedol zaujímavú diskusiu o referende za ochranu rodiny a zdôraznil jeho dôležitosť. Obohatení na tele aj na duchu sa už krátko po skončení tohtoročného Dňa spoločenstva nevieme dočkať toho nasledujúceho.

Svätá omša, modlitby, chvály, svedectvá, hry v prírode. Toto všetko patrí do programu Dňa spoločenstva Modlitby za kňazov.

Marianna
Foto: Pali

K Sedembolestnej Matke v kroji

Septembrová slávnosť Fatimskej soboty bola v Šaštíne výnimočnou. V tento deň prichádzali do národnej svätyne pútnici zo širokého okolia odetí v pestrých krojoch uctiť si patrónku Slovenska a ďakovať za dar tohtoročnej úrody. Pozvanie na slávnosť prijal otec arcibiskup Stanislav Zvolenský, bratislavský metropolita, ktorý viedol modlitbu posvätného ruženca a bol hlavným celebrantom pri slávení sv. omše. Ružencové bratstvo našej farnosti sa podieľalo na príprave kvetinovej výzdoby sochy Panny Márie Fatimskej. Bielo-žlté kvety vytvárali veniec rozkvitnutej lúky s vôňou leta. Krojovaní závodskí mládenci

Hlavným celebrantom pri slávení sv. omše bol otec arcibiskup Stanislav Zvolenský.

Chlapci, čaká nás neľahká úloha...

Nesieme, Pane, chlieb a víno, nesieme dary na oltár.

preniesli milostivú sochu v slávnostnom sprievode za spevu fatimskej piesne pred oltár. Radostné pohľady spočinuli na krojovaných deťoch, mládeži, manželských pároch a na starších v dôchodkovom veku, ktorí prinášali obetné dary pred oltár vypestované vo svojich záhradkách a vytvorené vlastnými rukami.

Obohatení duchovnými zážitkami, posilnení sviatosťami a milosťami zvlášť v tomto jubilejnom roku Sedembolestnej Panny Márie sme vykročili v ústrety nastávajúcim dňom.

Alena
Foto: autorka

... dôstojne priniesť milostivú sochu Panny Márie pred oltár.

Pod ochranným plášťom Nebeskej Matky

Už dvadsať rokov vodí pútnikov do Litmanovej. Vybehá autobus, zariadi ubytovanie, zabezpečí kňaza. Argument: veď ho má v rodine, nie je na mieste. Cestou tam i späť organizuje modlitbu ruženca, predspievava mariánske piesne. Nezabudne sa spýtať: ako ste sa vyspali? či chutila vám večera? A to všetko so šarmom a jemným úsmevom na perách. Po poslednej spoločnej modlitbe a rozlúčke so spolupútnikmi si v tichu povzdychne: tento rok hádam naposledy. Už mi ubúdajú sily. V hĺbke srdca však vie, že aj o rok jej dostatok síl na zorganizovanie púte dá Tá, ktorej pred 22 rokmi dala prísľub: budem Ti sem, na miesto Tvojho zjavenia, rok čo rok vodiť pútnikov. Panna Mária. Nepoškvrnená čistota.

Na hore Živčákova

Osobné svedectvá, ktorými pani Terka Kochová povzbudzuje nesmelých, sú plné úcty a vďaky k našej spoločnej Matke. Aj v tomto roku boli motiváciou, aby 2. augusta v skorých ranných hodinách nabral autobus kurz: Turzovka a Litmanová. Prvým zastavením je hora Živčákova, na

Procesia a krížová cesta neodmysliteľne patria k púťam do Turzovky a Litmanovej.

ktorej sa Matúšovi Lašutovi v roku 1958 zjavila Matka Božia. Krížová cesta vedená pátrom Gabrielom Kochom, účasť na Fatimskej sobote, adorácia a pieseň Kráľovnej Turzovky. Neodmysliteľné naberanie vody, posledné fotografie a tichá prosba: daj, aby sme o rok mohli prísť znova.

Spoločenstvo nedočkavých

Cesta smerom do Starej Ľubovne ubieha rýchlo, je plná modlitieb, piesní a zamyslení v podaní pátra Gabriela. Posádku okrem závodských farníkov tvoria aj pútnici z Veľkých Levár, Malaciek a Rohožníka. Vytvárajú spoločenstvo nedočkavých – dychtiacich po stretnutí s Nepoškvrnenou čistotou. Pre niektorých opakované, no opäť niečím nové, pre iných prvé a nezabudnuteľné stretnutie sa uskutoční v nedeľu 3. augusta. Na krížovú cestu pod horou Zvir za Litmanovou nastupuje naša skupina osamotene, po všetkých zastaveniach končíme na hore v asi štvornásobne väčšej zostave. Pridávajú sa ďalší pútnici, ktorí túto krásnu slnečnú nedeľu, deň Pána, prišli osláviť s Nebeskou Matkou.

Rad pre kaplnkou zjavenia nemá konca. Každý sa chce osobne stretnúť s Matkou.

Stretnutie Matúša Lašuta s Pannou Máriou nezmazateľne poznačilo jeho život.

K našej procesii sa pridávajú desiatky ďalších pútnikov.

Rodina je školou lásky

Na hore Zvir sa v rokoch 1990 – 1995 dievčatkám z Litmanovej Ivetke a Katke zjavovala Panna Mária. Nás tu víta známy hlas, ktorý sa rozlieha po širokom okolí hovoriac o Desatore otca. To český psychiater, pedagóg a premonštrátsky diakon Max Kašparů hovorí o rodine a úlohe otca v nej. Svoju katechézu zakončí veľavravným: „Kto nezavesí svoj život na Krista, môže ho zavesiť na klinec." Po modlitbe posvätného ruženca, ktorý sa predmodlievajú vizionárky Ivetka a Katarína, púť vrcholí slávnostnou archijerejskou svätou liturgiou. Predsedá jej vladyka Ján Babjak SJ a koncelebrujú vladyka Kurt Richard Burnette, eparchiálny biskup z Passaic v USA, vladyka Virgil Bercea z Oradey v Rumunsku, vladyka Ján Eugen Kočiš, emeritný pražský pomocný biskup a viacerí kňazi. V homílii vladyka Kurt Burnette prostredníctvom Hymnu lásky od sv. Pavla z jeho Prvého listu Korinťanom zvýrazňuje skutočnosť, že rodina je školou lásky. Hlboko rozobral trpezlivosť lásky, jej dobrotivosť, aj to, že nie je nehanebná, nerozčuľuje sa a nemyslí na zlé. Dobrý učiteľ je trpezlivý a našimi prvými učiteľmi sú naši rodičia, starí rodičia alebo bratia a sestry.

Max Kašparů vo svojej katechéze hovorí o rodine a úlohe otca v nej.

Nebo sa spája so zemou

Liturgiu absolvujeme s liturgickými knižkami v rukách - na hore Zvir sa slúži gréckokatolícka. Pri jej slávení sa spája nebo so zemou. Po skončení dostávame „mirovanie" – požehnanie sv. olejom na čelo. Svätú omšu odvysielala aj RTVS. Za putovanie srdečne ďakujeme Terke Kochovej. Vyprosujeme jej i pátrom Gabrielovi a Ezechielovi veľa Božích milostí, ochranu Panny Márie a dary Ducha svätého. Nech všetko to, čo si ako rodina spoločne vymodlili začiatkom deväťdesiatych rokov pri prvej návšteve Litmanovej, je povzbudením pre všetkých hľadajúcich.

P.S.

Na spiatočnej ceste sa zastavujeme v reštaurácii Rieka na večeru. Reklamný slogan: Každý stý zákazník sa naje zadarmo! ale hlavne povesť dobrej kuchyne sú prísľubom príjemného večera. Dlhý vlečúci sa rad v samoobslužnej jedálni mierne zmrazí vyhliadky rýchlej cesty k plnému žalúdku. Ľudská slabosť velí: potlač sa dopredu, prídeš skôr k plnému tanieru! Svedomie oponuje: sú tu straší, malé deti – čakaj v rade, trpezlivo na konci, príde aj na teba. Prišlo. Po zazvonení registračnej pokladnice pokladníčka s úsmevom oznamuje: „Blahoželám, ste stý zákazník! Za túto dvojitú večeru neplatíte!" Resumé – slúž svojim blížnym a neočakávaj za to odmenu. Dostane sa ti znásobená.
Ivana

Foto: autorka

My **nie sme siroty**

Už dlhé roky spájajú dve pútnické miesta kresťanov k úcte Bohorodičky v mesiaci september. Je to požehnaný mesiac, kedy môžeme cez našu prostredníčku u Pána Boha vyprosovať veľa milostí pre nás a naše rodiny do každodenného života. Slováci a Česi s radosťou putujú do Žarošíc k Divotvorkyni Moravy a Moravania zasa so svojimi bolesťami do Šaštína k našej patrónke, Sedembolesnej Panne Márii. V ostatnom čase kresťania pociťujú potrebu utiekať sa k našej milovanej nebeskej matke v ťažkých chvíľach života a prosiť o ochranu, orodovanie a pomoc u jej Syna. Táto hektická doba im však nedovoľuje putovať na posvätné miesta a tak skrze Máriu oslavovať Trojjediného Boha.

Pohladenie duše

Už sa stalo tradíciou, že Panna Mária si vždy pozve tých pútnikov, ktorí najviac potrebujú jej pomoc a pohladenie duše. Hoci sa v posledných rokoch musíme spájať viaceré farnosti, aby sme mohli naplniť autobus a mohla byť púť realizovaná, vždy zažijeme veľa krásnych chvíľ pri slávení Eucharistie a pri pobožnostiach k úcte našej Matky. Slovo Božie je vždy povzbudením do ďalších dní nášho života. Tento rok bol hlavným celebrantom Zlatej Soboty v Žarošiciach Jeho Eminencia, ThLic. Dominik Duka, O.P., Arcibiskup pražský. S veľkou láskou a vďakou rozprával o mocnom orodovaní našej nebeskej mamičky u svojho Syna. A potvrdil, že my nie sme siroty, pretože máme Nebeského Otca a našu veľkú ochrankyňu – Matku. Meno Mária si kresťania majú ctiť, pretože skrze ňu prišiel na túto zem náš Vykupiteľ a Spasiteľ, Ježiš Kristus, ktorý nám Ju dal pod krížom za duchovnú matku a ochrankyňu na ceste spásy, keď plnil vôľu Svojho Boha – Otca.

Meno Mária nech je heslom

Pripomenul nám veľkú pomoc Matky Božej a našej kresťanom v histórii, ktorú sme pocítili pri obliehaní Európy počas tureckého obliehania. Celý katolícky svet sa modlil, aby Všemohúci Boh na príhovor Božej Rodičky daroval kresťanom víťazstvo nad nepriateľskými mohamedánmi. Poľský kráľ Ján Sobieski povzbudzoval svoje vojsko pred bojom: *„Dôverujme v Božiu pomoc a ochranu preblahoslavenej Panny Márie! Meno Mária nech je v boji naším heslom!“* A Boh zachránil Európu pred katastrofou tureckej expanzie.

Primknúť sa bližšie

Tiež nezabudol informovať pútnikov, že rok 2014 je venovaný patrónke Slovenska Sedembolestnej Panne Márii. Dôvodom vyhlásenia tematického roka je 450. výročie od prvého zázraku na príhovor Panny Márie v Šaštíne a 50. výročie potvrdenia Sedembolestnej Panny Márie za Patrónku Slovenska pápežom Pavlom VI. Ten istý Svätý Otec zároveň vyhlásil chrám v Šaštíne za Baziliku minor. Rok Sedembolestnej Panny Márie potrvá do 31. decembra tohto roku. Základným cieľom mariánskeho roka je primknúť sa bližšie k Ježišovi s Pannou Máriou a podľa jej vzoru.

Materská pomoc

Putujme preto s radosťou a pripojme sa k dvom najvzácnejším pútnikom, ktorí putovali do Baziliky – Minor v Šaštíne uctiť si Matku Božiu. Pápež Ján Pavol II. počas

svojej prvej verejnej návštevy po zotavení sa z atentátu, keď navštívil Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda, vo svojej homílii povedal: *„Vaši apoštoli, svätí Cyril a Metod, získali vzdelanie v Carihrade, kde mariánska úcta existovala už od prvých storočí kresťanstva. Či netreba tu hľadať aj najhlbšie korene mariánskej úcty Slovákov k Sedembolestnej?“* Počas svojej druhej apoštolskej cesty na Slovensku v roku 1995 navštívil aj národnú svätyňu v Šaštíne, kde korunoval zázračnú sochu Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. V homílii nám adresoval tieto slová: *„Chcem v tejto svätyni poprosiť Pannu Máriu, aby aj naďalej poskytovala materskú pomoc pri premene sŕdc. Prosím ju, aby bdela nad celým duchovným životom Slovenska. Zvlášť jej odporúčam mladú generáciu, všetkých trpiacich a všetkých, čo hľadajú pravdu“.*

Putujme, prosme, ďakujme

Tento rok 8. septembra uplynulo 90 rokov od príchodu saleziánov na Slovensko. Saleziáni dona Bosca na Slovensku si pripomenuli deň, kedy v Šaštíne začali svoje pôsobenie. Svätý Ján Bosco pri svojej výchovnej činnosti medzi mládežou videl, že novoveký útok proti kresťanstvu neprestajne narastá, preto za hlavnú patrónku svojho diela si zvolil Pannu Máriu s titulom Pomocnica kresťanov.

Hovoril: *„My naozaj v týchto ťažkých časoch potrebujeme, aby nám Panna Mária pomáhala brániť a zachovať kresťanskú vieru.“* Preto putujme, prosme a ďakujme! Ďakujme za všetky dobrodenia a aj za tých, čo sa obetujú a organizujú púte, a pripojme sa k poďakovaniu Duchovného otca Jozefa z farnosti Žarošice, ktorý nás pozval do Žarošíc na ukončenie pútnického obdobia v tomto roku a na slávenie Zlatej soboty v roku 2015!

Mária
Foto: archív

Matka všetkých národov spája svojich ctiteľov a sprevádza nás na našich cestách. Otec kardinál povzbudzoval aj mládencov a otcov rodín: modliť sa Sv. ruženec nie je nič zženštilé. Posmeľoval aj mužov k úcte Panny Márie.

SEDEMBOLESTNÁ
včera a dnes

„Prijímaj všetko, čo ťa zastihne, vytrvaj v bolesti, maj trpezlivosť, ak ťa niečo sužuje“ Sir 2,4

Storočia si slovenský národ uctieval a stále uctieva Pannu Máriu osobitne ako Sedembolestnú. Číslo sedem nie je len o počte, ale vyjadruje plnosť. Panna Mária nemala len sedem bolestí, ale oveľa viac. Rovnako ako malý slovenský národ v strede Európy, ktorý počas celej známej viac ako tisícročnej existencie zápasil o svoje prežitie. Až do nedávnej minulosti nežil slovenský národ v slobode, vždy bol podrobený inými národmi. V neslobode a so strachom pred ešte väčším utrpením pred Tatármi či Turkami, sa slovenský národ utiekal k Panne Márii ako Sedembolestnej s ktorou prežíval svoje strasti a bolesti. Náš národ spájala s Božou Matkou podobná cesta životom. Konkrétne slovenský národ spájali s Pannou Máriou bolesti, ktoré naši predkovia prežívali pod vládou iných národov, štátov či režimov.

A čo dnes? Žijeme konečne v slobode, naša krajina nielenže nie je priamo ohrozená, ale žijeme v strede Európy pod kolektívnou ochranou NATO. Nemusíme žiť v strachu o svoj život, zdravie a bezpečie. A nielen to, žijeme v najbohatšom svetovom regióne. Len málokde na svete sa žije lepšie ako na Slovensku. Zdá sa, že náš národ má už inú cestu životom ako bola cesta Panny Márie. Dnes sú iné národy, ktoré zažívajú to, čoho sa naši predkovia pred storočiami báli. Kresťania v Iraku a Sýrii zažívajú reálne bolesti ako Sedembolestná Panna Mária. Sú na úteku, v neustálom nebezpečenstve. Ak sa im aj podarí utiecť, často zomierajú od hladu a smädu, ak ich chytia, v lepšom prípade ich zotročia, v tom horšom aj ukrižujú. A to všetko pre svoju vieru. Sú to hrdinovia viery v Krista. Sedembolestná Panna Mária, pomôž kresťanom v Iraku a v Sýrii!
Je prirodzené, že nás viac zaujíma život nášho národa. To, ako sa máme, nám nestačí, chceme sa mať lepšie. Mať lepšie auto, ako má sused, ešte lepšiu zdravotnú starostlivosť akú máme, samozrejme zadarmo a hlavne mať život bez bolesti. Dnes existuje dokonca osobitná veda zaoberajúca sa bolesťou, rastie počet bezbolestných pôrodov a všetci chceme bezbolestný odchod z tohto sveta. Je však možný život bez bolesti? Cítenie a vnímanie bolesti práve chráni organizmus každého z nás. A platí, že ten, kto cíti bolesť, žije. Poznáme však i bolesť duševnú v podobe žiaľu, zármutku... Táto nás učí mať rád. Veď dokáže niekto mať naozaj rád, ak necíti duševnú bolesť?

Tak čo pre nás dnes znamená Sedembolestná Panna Mária a jej bolesti? Keď sa pozrieme na začiatok vzniku pútnického miesta v Šaštíne, išlo o celkom obyčajnú vec, záchranu jednej rodiny. Rodina, nič nezvyčajné a pritom tak zásadné. Ak nefunguje rodina, čo iné môže fungovať? Dnešný zápas je v tom, že náš národ prežije vtedy, ak prežije rodina. A nemusíme za ňu ísť niekam bojovať, stačí tú vlastnú udržať. Často nevieme pochopiť, ako môžu proti sebe bojovať dva susedné národy, dovtedy žijúce v pokoji (napr. Ukrajina), pozrime sa však bližšie, aký boj

nastáva pri rozpade rodiny. Najskôr je to boj, kto z koho. Potom boj o deti a nakoniec o majetok. Ak veríme, že Sedembolestná Panna Mária pomohla chrániť náš národ celé stáročia a zachovať ho pri živote a pri viere, tak isto dokáže ochrániť i naše rodiny. Stačí len chcieť...

Sedembolestná Panna Mária, ochraňuj slovenské rodiny!

Amen.
Richard

PIESEŇ

Vznešený

Vznešený, tak jemný iba ty vieš ku nám byť,
zranení, zlomení bez obáv môžeme prísť.
Ty stále čakáš, novú nádej nám dáš,
ty odnímaš hriech, v tichu modlitba znie.

Viac lásky

Viac lásky, viac moci, viac túžim
z Teba mať.
Viac lásky, viac sily, viac túžim si vziať.
[: Teba chváliť chcem všetkou silou.
Teba chváliť chcem srdcom celým.
Teba chváliť chcem mysľou celou,
Ty si môj Pán. :]

Pripravil: Pavol

VTIPY

Policajt chytí na pláži pytliaka a chce mu dať pokutu za lov homárov bez povolenia.
– Akú pokutu? – začuduje sa pytliak. Veď som nič neurobil. Tieto dva homáre sú moji miláčikovia a ja som s nimi len na prechádzke.
– Nevymýšľajte si – oborí sa naňho policajt.
– Je to pravda – trvá na svojom pytliak. Pustím ich, aby si zaplávali, a keď zapískam, tak sa vrátia.
– No to chcem teda vidieť – povie pochybovačne policajt.
Muž teda hodí obidva homáre do vody.
– Fajn. Teraz zapískajte a som zvedavý, či sa tie homáre vrátia – povie po chvíli policajt.
– Homáre? – začuduje sa pytliak. – Aké homáre?

Idú dvaja po ulici. Jeden sa pýta druhého:
– Prosím vás, koľko je hodín?
– Trištvrte.
– Na koľko?
– Neviem, mám iba veľkú ručičku.

Ide chlap v džípe po púšti a zrazu mu auto skape. Chlap vylezie a otvorí kapotu. Chvíľu pozerá dovnútra, ale nevie, čo s tým. Zrazu sa znenazdania vedľa neho objaví biely kôň, strčí hlavu pod kapotu, zaerdží a auto je opravené. Chlap chvíľu vyvaľuje oči a keď kôň zmizne, naskočí do auta a ide ďalej. Príde do oázy, vyskočí z auta a vyrozpráva svoj zážitok Arabom okolo. Keď to dopovie, jeden Arab mu vraví:
– Tak to ste mali celkom šťastie. Ešte tu behá taký hnedý, ale ten autám vôbec nerozumie.

MÁM NÁZOR A NEHANBÍM SA ZAŇ!

Nedávno sme v Svitaní otvorili novú rubriku. S rizikom, že vyvolá reakcie rôzneho druhu. Príspevky, ktoré v nej budeme publikovať, môžu nadchnúť, uspokojiť, inšpirovať, ale aj provokovať či vyvolať vlnu nevôle. Pôjde totiž o názory. A názor je vec čisto individuálna. Kresťania sú často zahnaní do kúta. Médiami a názorovými prúdmi, ktoré sú agresívnejšie v presadzovaní svojich názorov. Mať silu ozvať sa, ísť proti prúdu nie je samozrejmosť. Treba na ňu osobnú odvahu a dary Ducha svätého. Daj nám, Pane, silu vystúpiť z radu!

Modlitba je dychom duše

„Keď sa modlíme, rozprávame sa s Pánom Bohom.“ Ako deťom nám to vravievala mama. Priznám sa po rokoch, že ma to v detských časoch rozčuľovalo.
Jedna z otázok katechizmu pred prvým svätým prijímaním znie: Načo sme na svete? Odpoveď: Aby sme Pána Boha poznali, jeho milovali, jemu slúžili a tak do neba prišli. Aj toto rozčuľovalo moju detskú hlavu. Dnes, po viac ako päťdesiatich rokoch vidím, že niet lepšieho vysvetlenia odpovede na otázku: Prečo sme na svete?

Anjel a démon

Modlitba je dychom duše. Za najvznešenejšiu modlitbu považuje sv. Ľudovít Mária Grignion z Montfortu svätý ruženec. „Preto sa postavte do Božej prítomnosti, myslite, že Boh i jeho svätá matka sa na vás dívajú. Že váš dobrý anjel po vašej pravici berie vaše Zdravas Mária ako ruže, ak sú dobre modlené, aby z nich urobil korunu Ježišovi a Márii. A naopak, Démon je po vašej ľavici a obchádza okolo vás, aby požieral vaše Zdravas Mária a zaznamenával ich do svojej knihy smrti, ak nie sú modlené pozorne, nábožne, pokorne. Je to modlitba najzáslužnejšia, lebo modliť sa ju je najťažšie. Je potrebné modliť sa s vierou v Ježiša Krista: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali a budete to mať (Mk 11,24). Toto všetko nám pripomína svätec z Montfortu. Na príhovor Panny Márie nech sa modlíme pozornejšie.

Zlatica

BLAHOŽELÁME

Členka redakčnej rady nášho časopisu Veronika Chvátalová zmenila 14. septembra nielen priezvisko, ale aj status v kolónke Stav. Od nedele predchádzajúcej sviatku Sedembolestnej Panny Márie si do nej bude písať: vydatá. S manželom Martinom začali písať spoločné My v našom farskom kostole sv. Michala Archanjela. Manželom Prevajovcom želáme šťastné rodinné chvíle a veľa Božieho požehnania do spoločného života.

Redakčná rada Svitania

Lásku bez kríža nenájdeš
a kríž bez lásky neunesieš.
Sv. Ján Pavol II.

NIEKTO mi práve zachránil život

O Bohu sa dá počúvať, o Bohu sa dá čítať. Boha možno aj cítiť. Na vlastnej koži. Pamätáte sa na moment z Vašej minulosti či udalosť vo Vašej rodine, pri ktorej ste si povedali: „Nebyť Pána Boha, anjela strážneho alebo Panny Márie, všetko mohlo dopadnúť úplne inak?“ Podeľte sa o ne. Skúste opísať vlastnú skúsenosť, pri ktorej ste si povedali: „Pocítil som Božiu prítomnosť, počul som Boží hlas.“ Budeme Vám za ňu vďační.

Je podvečer 14. septembra, deň pred okrúhlym výročím (450.) sviatku Sedembolestnej Panny Márie, našej patrónky a nebeskej Matky. Sedím v aute uháňajúcom po ceste do Šaštína do národnej baziliky, v ktorej o malú chvíľu začne program mladých Cliptime predvedením dramatizácie radostného ruženca a neskôr sv. omša, na ktorej homíliu bude mať otec Maroš Kuffa. Na obe podujatia sa veľmi teším. V radostnom očakávaní a dosť bezstarostne uháňam po ceste, na ktorú podchvíľou padajú kvapky dažďa, keď zrazu predo mnou sa na cestu rozhodne vykročiť nádherný bažant. V panike a asi iba reflexívne šliapnem na brzdu s výkrikom: „Bože, zachráň ma!“ Po chvíľke zisťujem, že napriek všetkým fyzikálnym zákonitostiam sedím v stojacom aute riadne na ceste, bez akéhokoľvek čo i len náznaku šmyku, pozerajúc sa na letiaceho bažanta, ktorého neviem, akým zázrakom som nezrazil. Po počiatočnom šoku zisťujem, že ešte stále celou silou pravej nohy tlačím na brzdový pedál, mám ešte stále zaradený 5. prevodový stupeň... no a motor má napriek tomu otáčky a beží akoby bol vo voľnobehu.

Všetci, ktorí ste šoféri, viete, že fyzika jednoducho nepustí a ak pri naštartovanom motore a zaradenej rýchlosti zošliapnete iba brzdu bez spojky, motoru sa okamžite znížia otáčky a zhasne – v šoférskom žargóne „zdochne“.

Začínam jasne chápať, že ja nie som ten, kto zabrzdil a nie som ani ten, kto v tejto krízovej situácii niečo vyriešil. Pomaly sa preberám zo šoku a z poznania, že Niekto, kto je nado mnou, mi práve zachránil život. S uvedomením si a prijatím tejto situácie pomaly pokračujem v ceste opakujúc si nahlas Zdravas, Otče náš a znovu a znovu až po zaparkovanie pri bazilike, pričom po očku pozerám na hojdajúci sa krížik na ruženci prevesenom cez spätné zrkadielko.

S chvejúcim sa srdcom vchádzam do baziliky. Program mladých aj omša s otcom Marošom Kuffom boli duchovno kultúrne estetickým zážitkom, ktorý sa ešte znásobil po prijatí sv. eucharistie. Po takmer 2 a pol hodine, ktorá mi ubehla ako 10 minút, vraciam sa domov bez strachu z cesty, na ktorú už stihla padnúť tma aj hmla. Vďaka Ti, Ježišu aj Tebe, Božia Matka za to, že si chcela, aby som ja, nehodný hriešnik, v tú nedeľu celý a zdravý došiel k Tebe.

Martin

NAŠE ZAMYSLENIE

Rok Sedembolestnej **Panny Márie**

Rok 2014, v ktorom slávime 450. výročie od prvého zázraku na príhovor Panny Márie v Šaštíne a 50. výročie potvrdenia Sedembolestnej Panny Márie za Patrónku Slovenska, je osobitne venovaný patrónke Slovenska Sedembolestnej Panne Márii. V predchádzajúcich číslach sme priniesli základné informácie o jubilejnom roku, jeho logo i možnosti a miesta získania úplných odpustkov a úvod do zamyslení na tému jednotlivých bolestí našej patrónky. Dnes prinášame zamyslenia k ďalším trom bolestiam.

Tretia bolesť

Jeho rodičia chodievali každý rok do Jeruzalema na veľkonočné sviatky. Keď mal dvanásť rokov, tiež išli, ako bývalo na sviatky zvykom. A keď sa dni slávností skončili a oni sa vracali domov, zostal chlapec Ježiš v Jeruzaleme, čo jeho rodičia nezbadali. Nazdávali sa, že je v sprievode. Prešli deň cesty a hľadali ho medzi príbuznými a známymi. No nenašli. Vrátili sa teda do Jeruzalema a tam ho hľadali. Po troch dňoch ho našli v chráme. Sedel medzi učiteľmi, počúval ich a kládol im otázky. Všetci, čo ho počúvali, žasli nad jeho rozumnosťou a odpoveďami. Keď ho zazreli, stŕpli od údivu a Matka mu povedala: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec a ja sme ťa s bolesťou hľadali!“ On im odpovedal: „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ Ale oni nepochopili slovo, ktoré im hovoril... (Lk 2, 41-50)

V roku 1983 založila v Taliansku rehoľná sestra Elvíra Comunitu Cenacolo. Zobrala tak pod svoje ochranné krídla všetkých tých „ na okraji spoločnosti“. Gembleri, narkomani, bezdomovci, alkoholici, stratení a opustení ľudia bezcieľne blúdiaci životom tu našli pochopenie, objatie, priateľstvo, učia sa práci a povinnostiam podľa slov evanjelia. Myšlienka pomoci problémovej mládeži sa z Talianska rozšírila do viacerých kútov sveta. Veľmi známa je aj Comunita Cenacolo v Medjugorí. Jej návštevu sme mali zahrnutú aj v našom pútnom programe. Po prehliadke areálu sme mali stretnutie s dvomi chlapcami, ktorí našli v Cenacole „pevnú pôdu pod nohami“. Sústredene sme počúvali rozprávanie sotva 20-ročných chlapcov. Napriek mladému veku by ich život vydal na veľký román. Vtedy mi ani na um nezišlo, že raz budem počúvať podobný príbeh z úplne opačnej strany.

Asi tak pred dvomi rokmi som v práci vystavila faktúru za cestu bez cestovného lístka na trati Piešťany – Štúrovo a zaslala som ju na adresu čierneho pasažiera.

O tri dni mi zazvonil telefón. Zúfalá žena s plačom v hlase sa ma pýtala, či viem niečo o jej synovi. Sú s manželom obaja na invalidnom dôchodku, toho roku ich už druhýkrát vytopila veľká voda a už dva týždne nevedia nič o svojom synovi. Vedela som jej povedať iba toľko, že cestoval vlakom z Piešťan do Štúrova bez cestovného lístka a vysvetlila som jej, ako by mohla ďalej postupovať ohľadom našej faktúry. Na konci nášho rozhovoru sme mali s kolegyňami už aj my plač na krajíčku... Služobne sme si potom ešte korešpondovali. Asi tak po mesiaci opäť zazvonil telefón. Na druhom konci sa ozval známy hlas, no teraz bol veselý a šťastný. Pani spod Tatier mi radostne oznamovala,

že mala krásny telefonát z Medjugoria. Ozval sa jej stratený syn. Dlhé roky sa správal ako chuligán a trápil všetkých okolo seba. Raz však stretol chlapca, ktorý mu rozprával o svojom kamarátovi, ktorý odišiel žiť do komunity Cenacolo v Piešťanoch. Niečo sa v ňom po tom rozhovore zlomilo a tak sa aj on pobral do Piešťan. V Piešťanoch sa však len informoval na život v komunite a odtiaľ ďalej pokračoval vlakom do Medjugoria. Tam, ďaleko od domova, ale pod ochranou Panny Márie sa rozhodol začať nový život podľa Božích prikázaní. Radosť rodičov bola nesmierna. Po dlhých dňoch neistoty a obáv sa konečne dozvedeli dobré správy. Ich syn bol v dobrých rukách a pod dobrou ochranou. Vždy, keď sa hovorí o bolesti Panny Márie, ako hľadala svojho dvanásťročného syna, si spomeniem na túto matku spod Tatier. Tá jej bolesť a strach o syna sa niesla telefónnymi linkami cez celú republiku a zasiahla úplne neznámych ľudí na opačnom konci republiky. Môžeme sa čudovať tomu, že strach a bolesť výnimočnej ženy, Panny Márie, o svojho výnimočného syna Ježiša zasiahla srdcia na celom svete?

Štvrtá bolesť

Ako ho viedli, chytili istého Šimona z Cyrény, ktorý sa vracal z poľa a položili naň kríž, aby ho niesol s Ježišom. Šiel za ním veľký zástup ľudu aj žien, ktoré nad ním kvílili a nariekali. Ježiš sa k nim obrátil a povedal: „Dcéry Jeruzalemské, neplačte nado mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi. Lebo prichádzajú dni keď povedia: Blahoslavené neplodné, loná čo nerodili a prsia, čo nepridájali!“ (Lk 23, 26-29)

Ježiša chytili a odsúdili na smrť ukrižovaním. Všade bolo veľa ľudí, zmätku a emócií. Jeho Matka Mária všetky tieto udalosti sledovala z ústrania a so Synom sa stretáva až pri jeho poslednej ceste na Golgotu. Ježiš je celý zakrvavený a zhrbený pod ťarchou kríža. Jej materinské srdce ho však neomylne spoznáva. Stretávajú sa dve srdcia plné bolesti. Ježiš celý zmučený s láskou pozerá na svoju Matku. Trápi ho, že Mária pre neho trpí a on jej nemôže pomôcť. Táto bolesť v srdci je väčšia ako rany na tele po bičovaní. Aj Máriino srdce preniká ďalší meč bolesti. Rodičovská láska ju nabáda pomôcť zmučenému Synovi niesť kríž, ale ona vie, že to nie je možné. Priviedla ho na tento svet preto, aby svojím životom vykúpil naše hriechy. Ježiš učil ľudí, kázal im, uzdravoval ich a oni ho poslali na smrť. Ubolené srdce jeho Matky to všetko mlčky prijíma a vo svojej veľkosti nám všetkým odpúšťa...

Volala sa Monika a mala asi 11 rokov, keď jej diagnostikovali závažné ochorenie. Z veselého dievčaťa sa zrazu stala vážna dievčina bojujúca o život. Jej mama Mária bola moja kolegyňa. Statočne niesla chorobu svojej prostrednej dcéry a neochvejne pri nej stála. Raz som ju v robote našla sedieť v šatni a tichučko plakať. Nehromžila, nenadávala, len slzy jej pomaly stekali a čistili jej dušu. Zahanbene sa začala ospravedlňovať: „Volala mi Monika, začali jej padať vlasy... Prepáč prosím, ale už sa mi žiada uľaviť si a ja nemôžem doma pred Monikou plakať. Vieš, doma musím byť silná a dodávať jej aj dievčatám nádej, že všetko dobre dopadne. Modlím sa vo dne, v noci...“ Prisadla som si k nej a ticho som ju chytila za ruku: „Choď za ňou, ja to tu dokončím.“ Nič iné mi vtedy neprišlo na um. Jej ubolená dcéra ju potrebovala a Máriino materinské srdce bolo plné obáv. Viac ako rok Monika bojovala s chorobou a celá rodina pri nej neochvejne

stála. Nakoniec všetko dobre dopadlo a dnes je z nej vydatá mladá žena. Kolegyňa Mária a Sedembolestná Panna Mária si boli v niečom podobné a v niečom odlišné. Obidve neskutočne trpeli, keď ich dieťa nieslo svoj životný kríž. Rozdiel bol v tom, že kolegyňa Mária mohla byť pri svojej dcére, držať ju v náručí a pomáhať jej, mala nádej na uzdravenie. Panna Mária mohla len z diaľky pozorovať utrpenie svojho Syna a vedela, že nie je nádej. Uvedomíme si konečne niekedy, že nesmierna Ježišova obeta a Máriine bolesti sú pre nás neskutočnou nádejou na život?

Piata bolesť

Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky Mária Kleopasova a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.
(Jn 19, 25-27)

Ďalšia nevýslovná bolesť Panny Márie. Mlčky stojí pri kríži a prežíva posledné minúty pozemského života svojho Syna. Vedela, že sa to muselo stať, už dávno sa bezpodmienečne podriadila Božej vôli. Stojí tu spolu s Máriou Kleopasovou, Máriou Magdalénou, s Jánom a predsa je sama... Sama na svoju bolesť zo straty milovaného Syna. A Ježiš ešte v posledných chvíľach svojho pozemského života preukazuje svoju nesmiernu lásku k svojej Matke. Dáva jej za seba hodnotnú náhradu v podobe učeníka Jána. Vytvára pre svoju Matku novú rodinu – čiastočnú náhradu za Sv. Jozefa a za seba. Panna Mária nezostane sama, Ján sa stáva jej adoptívnym synom. A tým, že jej Syn dal za nás život na kríži, sme aj my všetci jej adoptívne deti. Modlíme sa k nej, prosíme ju, ďakujeme jej. Mária nás všetkých vypočuje, ochraňuje nás, pomáha nám, radí a citlivo nás vedie životnými cestami, aby sme neomylne prišli k jej Synovi a boli spasení.

Aj po 2000 rokoch môžeme vidieť podobné paralely v súčasnom živote. Aj dnes sú ženy, ktoré práve nešťastne potratili svoje dieťa, alebo im dieťa zomrelo po chorobe či pri nejakom nešťastí. Tá prázdnota v ich očiach berie človeku dych a pery nám onemievajú. Jednoducho nie sú na svete slová, ktoré by dokázali utešiť matku, ktorá prišla o svoje dieťa. Len milosrdný čas a vrúcna modlitba zahojí krvácajúce rany na duši. A ešte je tu aj veľká nádej – nádej, že sa možno žene znovu podarí otehotnieť a narodí sa jej ešte bábätko. Niekedy to nie je zo zdravotných dôvodov možné a rodičia sa po dlhom uvažovaní rozhodnú pre adopciu.

Bohužiaľ, ešte stále je u nás veľa opustených detí. Detí, ktoré potrebujú teplo domova, milé slovo, starostlivosť. Adoptované deti vnesú do nového domova úplne inú atmosféru. Bolesť a žiaľ vystrieda radostný detský smiech a džavot – nová a krajšia nádej do života. Spomienka v srdci však naďalej zostáva, aj keď už možno nie je taká bolestivá. Všetci sa potrebujeme navzájom – tak ako sa Mária s Jánom potrebovali po Ježišovej smrti, tak aj utrápení rodičia a opustené deti potrebujú dať svojmu životu zmysel. Vytvoria spolu plnohodnotnú rodinu so všetkými radosťami aj starosťami bežného života. Z neba sa na nich láskavo usmieva ich adoptívna matka – Panna Mária.

Anička

LISTY OD TOMÁŠA

Hlad, choroby a lepidlo

Ako sme uviedli už v minulom čísle Svitania, Tomáš Rusňák (34), náš rodák a svetobežník, pracuje na projekte pre podvýživené deti a tzv. Street boys – deti ulice v Keni. Jeho novým domovom je mesto Kisumu v provincii Nyanza. Vyslala ho tam Vysoká škola zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety. O svojich súčasných dňoch Tomáš píše: „V Kisumu žije doslova na ulici asi tisíc detí. V hlavnom meste Nairobi je ich bez strechy nad hlavou viac ako 30 tisíc. Len zopár z nich je na ulici z vlastnej vôle. Drvivú väčšinu detí priviedol na ulicu rozpad rodiny a s ním spojená extrémna chudoba. Ak si jeden z rodičov nájde iného partnera a ten už má vlastné deti, nastávajú problémy. Mnohé z detí majú len jedného rodiča, ďalšie sú úplné siroty. Z každého kúta číhajú choroby, najmä aids.

A jedna pôrodnícka fotografia – chlapček sa narodil v júni, vážil 1,6 kg a meral 43 cm. Volá sa Tomas Rusnak Omondi.

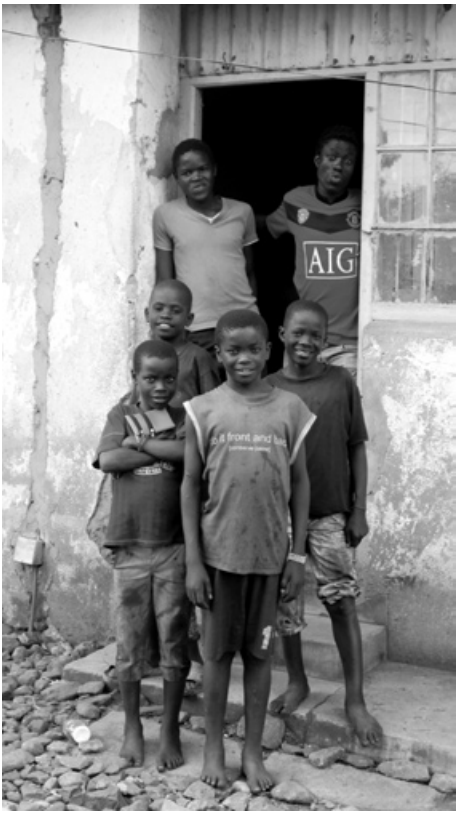

Páchnu lepidlom

Do Kisumu chodím trikrát do týždňa. S deťmi sa stretávam v miestnom parku. Rozprávame sa tam. Chodím s nimi aj do nemocnice, lebo mnohí majú nezahojené otvorené rany po bitkách medzi sebou. Ak sa vyberú do nemocnice sami, vyhodia ich hneď na bráne, lebo sú špinaví a páchnu lepidlom. Viac ako polovica týchto chalanov je závislá od fetovania lepidla. Je to neuveriteľný biznis. Hoci je zakázané predávať deťom lepidlo, nik si z toho nerobí ťažkú hlavu. Po ulici chodia 10- ročné deti, ktoré si v ústach držia maličkú plastovú fľašku s lepidlom a vdychujú ho. Stačí zopár minút a vyzerajú ako opití. Niektoré deti bez toho nevydržia ani 15 minút. Spolupracujem aj s baptistickou organizáciou Agape, ktorá pomáha deťom v núdzi. Majú prehľad o všetkých deťoch ulice.

„Toto je náš nový dom," s radosťou oznamuje Tomáš.

Náš misionár nakúpil matrace. Inak by deti spali na holej podlahe.

Takto žijú. Na ulici. Deti v Kisumu.

S mačetou v ruke

Na mítingoch v parku mi chlapci rozprávajú, čo robili, kde spali či nie je niekto vážne chorý. Hovoria mi aj o dôvodoch, prečo sú na ulici. Niektoré deti vyhnali priamo rodičia. Po stretku kúpim nejaké jednoduché jedlo ako schapaty – niečo na spôsob našich placiek. Zíde sa nás okolo tridsať. Ak sa snažíte vrátiť dieťa naspäť do rodiny, rodičia predstierajú, že radi dieťa prijmú. Je to pretvárka. Často neprejde ani hodina a rovnaké problémy ako prv, sú späť. Niektorí rodičia vás vyženú aj s mačetou v ruke, ako mi rozprával Dixon, ktorý pracuje v Agape.

V novom dome

Od 1. septembra máme prenajatý dom v Kisumu v anglikánskom komplexe. Momentálne tam je 5 deti od 9 do 12 rokov. V blízkosti je základná škola, kam budú deti chodiť. Dom bol úplne prázdny. Nakúpil som aspoň tie najnevyhnutnejšie veci: matrace, deky, plastové poháre, lyžice, vedrá, hrnce na varenie. Za toto všetko musíme ďakovať Bohu. Za to, že sú stále ľudia, ktorí podporujú takéto projekty a posielajú nemalé finančné prostriedky.

Vysoká škola zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety má mnoho projektov po celom svete. Aj týmto spôsobom by som rád poďakoval škole i profesorovi Krčmérymu za túto službu.“

Tomáš
Foto: archív autora

Patrón astronómov a neplodných žien

Svätý Dominik sa narodil okolo roku 1173 v dedine Caleruega v Kastílii v Španielsku. Vyrástol v hlboko nábožnej rodine, z ktorej sa jeho matka Jana a brat Mannés uctievajú ako blahoslavení. Istý čas ho vychovával jeho strýko kňaz, ktorý mu poskytol aj základné vzdelanie. V ďalších štúdiách pokračoval Dominik na škole v Palencii, kde vyštudoval filozofiu a teológiu. Už vtedy sa u neho prejavovala láska k evanjeliovej chudobe a veľký súcit s núdznymi, ktorým sa usiloval pomôcť, ako mohol. Keď raz rozdal všetky svoje peniaze, predal, čo mal najcennejšie – knihy, aby mohol podporiť chudobných. Tiež sa Dominik ponúkol ako náhrada za chlapca predaného do otroctva, a obchodník s otrokmi dojatý jeho obetavosťou, prepustil oboch.

Po dokončení štúdia v dvadsiatich štyroch rokoch bol vysvätený za kňaza a stal členom katedrálnej kapituly v Osme. V kapitule vládlo dobré cirkevné ovzdušie a duch modlitby, čo veľmi priaznivo vplývalo na Dominikovo duchovné dozrievanie. Biskup Osmy Diego D´Azebes v roku 1203 vzal Dominika so sebou na cestu do severnej Európy, odkiaľ mal priviesť nevestu pre syna kastílskeho kráľa Alfonza VIII. Keď prechádzali cestou cez mesto Toulouse, s ľútosťou a úžasom pozorovali, že mnoho ľudí prepadlo bludu albigencov (tiež nazývaní katari). Učili, že jestvuje dobrý svet – duchovný, stvorený Bohom a zlý svet – hmotný, ktorý stvoril Satan. Opovrhovali všetkým, čo súviselo s hmotou – súkromným majetkom, manželstvom, cirkevnou organizáciou, kňazstvom, sviatosťami, mäsom i svetskou vrchnosťou. Napriek tomu, že ich vonkajšia životospráva bola prísne asketická, mnoho ľudí ich nasledovalo. Biskup Diego s Dominikom išli do Ríma prosiť pápeža o dovolenie, aby mohli pôsobiť medzi albigencami a hlásať pravú vieru. Pápež Inocent III. ich žiadosť neschválil a vyzval ich, aby sa vrátili do diecézy. Na spiatočnej ceste sa stretli s pápežskými legátmi - cisterciánskymi mníchmi, ktorých pápež poveril misionárskou prácou medzi bludármi. Keďže ich kázanie nemalo nijaký úspech, chceli opustiť toto tvrdé misijné pole. Dominik i Diego pochopili, v čom spočíva neúspech pápežskej misie – okázalosť ich života bola v príkrom rozpore so slovami, ktoré im zvestovali. Spočiatku chodili biskup Diego a Dominik spolu s pápežskými legátmi. V chudobe a pokore, žijúci z milodarov, kázali a poučovali poslucháčov o Pravde. Keď biskup Diego zomrel a pápežskí legáti sa vrátili do svojho kláštora, zostal Dominik sám. Pokračoval vo svojom úsilí o spásu bludárov a pri tom si uvedomoval, že svoj cieľ môže dosiahnuť iba s pomocou spoločenstva bratov venujúcich sa vieroučnému kázaniu a žijúcich apoštolským spôsobom života. V apríli 1215 zložili prví bratia rehoľné sľuby do rúk svätého Dominika a v júni bola komunita schválená diecéznym biskupom. Dominik žiadal pápeža Inocenta III. o schválenie svojho rádu. Pápež mu nevyhovel, ale poradil mu, aby si vybral niektorú staršiu rehoľu a podľa nej si prispôsobil pravidlá pre nový rád. Vybral si regulu sv. Augustína, ale prispôsobil ju cieľom svojej rehoľnej spoločnosti. Rehoľu schválil v decembri 1216 pápež Honorius III. Nová rehoľa sa nazývala Bratia kazatelia alebo rád kazateľov, po

latinsky Ordo praedicatorum. Ľudovo sa však „bratia kazatelia“ nazývali podľa svojho zakladateľa dominikáni a pod týmto menom sú všeobecne známi doteraz. Dominikánska reholľa sa rýchlo rozrastala a v priebehu piatich rokov boli založené kláštory po celej Európe a to aj na územiach, kde dovtedy žiadne kláštory neboli (Švédsko, Nórsko, Anglicko, Írsko). Dominik sa neúnavne a horlivo venoval misijnej činnosti medzi bludármi. Chodil zásadne bosý, s palicou v ruke, nejedával mäso a postil sa. Koncom júla 1221 išiel Dominik z Ríma do Bologne. Tam rozhorúčený vstúpil do chladného kostola, kde zostal celú noc v dlhej modlitbe. Ráno dostal silnú horúčku. V kláštore odmietol všetko pohodlie, ľahol si na zem na hrubé súkno, vykonal si generálnu spoveď pred dvanástimi kňazmi a s radosťou prijal sviatosti. Zomrel večer 6. augusta 1221. Mal okolo päťdesiat rokov. S bratmi sa lúčil slovami: „Neplačte, po smrti vám budem užitočnejší ako za živa.“ Pochovali ho pod dlažbu kostola sv. Mikuláša v Bologni. Za svätého ho vyhlásil pápež Gregor IX. v roku 1234. Svätý Dominik je patrón astronómov a astronómie, neplodných žien, tehotných a rodičiek a krajčírov. Atribúty sv. Dominika sú hviezda, kniha, ľalia, kríž.

Pavol
zdroj: internet

MODLITBY

40-dňová reťaz pôstu a modlitieb za kňazov

Spoločenstvo modlitby za kňazov aj v tomto roku Sedembolestnej Panny Márie pozýva k pôstu a modlitbám za kňazov. 40-dňová reťaz pôstu a modlitieb trvá od sviatku Sedembolestnej Panny Márie, teda od 15. 9. do 24. 10. Ak sa chcete zapojiť, môžete si vybrať ľubovoľný deň (prípadne aj viac) v tomto období a obetovať ho za našich duchovných otcov.

Pôstne úmysly môžu byť rôzne. Modlitby potrebujú kňazi, starí a chorí, kňazi so zraneným srdcom, spútaní rôznymi závislosťami alebo takí, ktorí sa cítia vyhorení. Pôst môžete obetovať za pastiera vo svojej farnosti, za kňaza, ktorý Vás pokrstil či vyslúžil sviatosti. Ale aj za tých kňazov, ktorí Vám najviac pomohli na ceste k Bohu. Odporúčaný je pôst, ako ho v Katolíckej cirkvi prežívame na Popolcovú stredu a Veľký piatok. To znamená, že iba raz za deň sa dosýta najesť a zdržať sa mäsitého jedla. Ak máte zdravotné obmedzenia, môžete si vybrať inú, primeranú formu pôstu. Vo farskom kostole na stolíku je formulár, do ktorého sa možno zapísať. Tak, aby podľa možností v našej farnosti boli pokryté všetky dni. Do jednotlivých koloniek sa môžu zapísať aj viacerí farníci. Modlitbová a pôstna reťaz vyvrcholí púťou za kňazov k Sedembolestnej Panne Márii do Šaštína v sobotu 25. októbra.

- Red -